

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶ παρασχὼν εἰς τὴν χῶραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΣ		ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΥ
Ἑσωτερικοῦ :	Ἑσωτερικοῦ :	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐσωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.
Ἑστέρα. δρ. 7.—	Ἑστέρα φρ. χρ. 8.—		ΦΥΛΑΔΑ ΠΑΙΔΙΑ :
Ἑβδόμητος. . . . 4.—	Ἑβδόμητος φρ. χρ. 4.30	Τῆς Α' Περιόδου, ἑκαστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30]	Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]
Τρίμητος. 2.15	Τρίμητος φρ. χρ. 2.40	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Δι συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Ὁδὸς Εὐαγγελίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβακίον
Περίοδος Β. — Τόμ. 12 ^{ος}	Ἐν Ἀθήναις, 3 Νοεμβρίου 1905		Ἔτος 27 ^{ον} — Ἀριθ. 49

ΤΟ ΚΑΝΟΝΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ὅπου ἐπὶ τέλους ἐξηγεῖται ὁ τίτλος τῆς παρούσης διηγήσεως.

Ἄς ἀγκαταλειψώμεν πρὸς στιγμὴν τὴν κυρίαν Πεντεπῆ εἰς τὰς φροντίδας τοῦ Ἀριστογείτονος καὶ τοῦ ἀρειμανίου Μαλτέζου του, καὶ ἄς ἰδῶμεν ἐπὶ τέλους τι εἶχεν ἀπογίνῃ ἐκεῖνο τὸ ζῆλον ὁ Ἀριστείδης.

Ὁ θυρωρὸς, ὡς ἐνθυμισθε, τὸν εἶχεν ἰδῆ ἐξερχόμενον μαζὶ με τοὺς κυρίους Κανάτην, Σερμπέτην καὶ Σφύραν, οἱ ὅποιοι ἀπετέλουν μετ' αὐτοῦ τὸ ἀφρογάλα τῆς Β' Γυμνασιακῆς τάξεως.

Ὁ Κανάτης, με τὰ μικρὰ αὐτιάκια του, τὰς κόκκινες μαγούλες του καὶ τὰ στρογγυλά ματάκια του, ἦτον ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀμελεστάτους τῆς τάξεώς του, ἀλλὰ καλὸ καὶ ἀνοικτόκαρδο παιδί, πάντοτε εὐδιάθετος, ἐνθουσιασμένος ὅταν ἐπαίρνε 2, κατενθουσιασμένος ὅταν τοῦ ἔβαζαν κουλούρα εἰς τὸ βαθμολόγιον. Εἶχε τὴν εὐλοδοξίαν νὰ λέγεται ὄχι ὁ τελευταῖος, ἀλλὰ ὁ τελευταῖος τῆς τάξεώς του.

Ὁ Σερμπέτης, φιλόλογος καὶ κακκαλιάρης, ἦτο ἀπ' ἐναντίας πάντοτε ἔξω φρεγῶν με τοὺς καθηγητάς του, διότι τάχατε τὸν ἀδικούσαν καὶ του ἔβαζαν κακοὺς βαθμοὺς. Ἐπαράρνε μάλιστα με τὸν ἑαυτὸν του ἔλεγεν ὅτι ὅλοι εἰς τὴν οἰκογένειάν του ἦσαν τάλαντα παρεγγωρισμένα, καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε τὴν ποιητικὴν φλέβα μέσα του, διότι, λέει, τοῦ ἔδημιούσανε μίαν ἑσπερίν ἑφημερίαν ἕνα τραγουδάκι, καὶ μάλιστα τοῦ το ἐπλήρωσαν ἕνα εἰκοσιπεντάκιον. Ἄλλὰ κανεὶς, ἄνοιξται δὲν ἐπίστευε τὸ δευτέρον.

Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν Σφύραν, αὐτὸς ἐκ πολλῆς ἐπειθείας εἶχε γίνῃ δεκτὸς εἰς ἐκείνην τὴν διακεκριμένην παρῶν διότι ὄχι μόνον δὲν ἦτο ἀμελής, ἀλλὰ καὶ ἔξυμνος ἦτο καὶ φιλομαθής, καὶ με ἄριστα ἐπιδιδάσκετο. Τοῦ ἤρεσκον ὅμως ἡ συντροφία τῶν τριῶν ἐκείνων ἀλιτηρίων καὶ αὐτοὶ τὸν ἐσυγχορούσαν τοῦ ἐπαίρνε καλοὺς βαθμοὺς, διότι εἶχε πάντοτε τὰς

τέπης, ὅταν εὐρέθησαν καὶ οἱ τέσσαρες καθισμένοι εἰς ἕνα πάγκον τῆς πλατείας τῶν Ἀνακτόρων, ἀφ' ἧ στρατιωτικῆ μουσικῆ ἱκανῶς τὸ τελευταῖον τῆς καμμάτι καὶ ἔρωγε με τὴν ἀλλαγὴν τῆς φρουρᾶς, — παιδιά! σήμερον εἶνε λιανὰδα πρῶτης! προτσίνω νὰ μὴν πᾶμε στὰ σπιτία μας νὰ σᾶμε τὸ τακτικὸ βραστὸ καὶ τὴν τακτικὴν μας σοῦπα, ἀλλὰ νὰ πᾶμε νὰ

καλοσᾶμε σ' ἕνα ἀπο τὰ πρῶτα ξενοδογεῖα, καὶ ἐπειτα κανόνι... τὸ ἀπογευμα!

— Ὠραῖα! ἐφώναξεν ὁ Κανάτης, συμφωνῶντάς! λαμπρὰ ἰδέα!

Καί, εἰς ἐθδειξίαν τῆς ἀγαλλιᾶσεώς του, ἐκρούσε τὴν γαστέρα του, ἧ ὅποια ἦτο κι' ἄλλας ἀρκετὰ μεγάλη καὶ φουσκωτή. Ὁ Σερμπέτης ἐγρύλλισε, χωρὶς ὅμως νὰ φαῖν ἄν ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ἧ ἀπὸ θυμόν. Ὁ Σφύρας ὅμως, ὡς πρακτικὸς νέος, ἐπρόβαλεν ἀμεσῶς μίαν ἀντιρρησην πολὺ σημαντικὴν:

— Σηκῶναι ἡ τσέπη μας;

Τέσσαρα πορτοφῶλια, διαφόρων βαθμῶν παιλοτήτης καὶ λίγδας, ἀπεσφύθησαν ἀμέσως ἀπὸ τὰς τσέπας, τὰς παράγεμισμένους με διάφορα σύνεργα καὶ ἀντικείμενα, καὶ οἱ τέσσαρες φίλοι ἐνήργησαν τὴν κατχρη-

«Νὰ κράτῃ τὰ χέρια του ὑψηλά...» (Σελ. 378, στήλ. α')

τσέπες του γεμάτες. Εἶχε δηλαδὴ ἀπὸ τὸν πατέρα του τακτικὴν ἐπιχορηγήσιν ἕνα πεντοφραγκὸ τὴν ἑβδομάδα, καὶ καμμία φορὰ κι' 5 δραχμαὶ ἐρίνοντο 25, ὅταν εἰς τοὺς βαθμοὺς του ἔδλεπε σημετωμένον ὀλοσπράγγυλον τὸ 10...

— Παιδιά, εἶπεν ὁ Ἀριστείδης Πεν-

φὴν τῆς παρουσίας των, ἐκ τῆς ὁποίας καταγραφῆς ἀπεδείχθη ὅτι:

Ὁ Ἀριστείδης εἶχε δρ. 1 καὶ λ. 75 καὶ μίαν ἀργεννίην δεκάραν ὁ Κανάτης 2 δραχμαὶς ὁ Σερμπέτης 7 πεντάρες καὶ ὁ Σφύρας δρ. 22 καὶ λ. 90, ἦτοι τὸ ὅλον, καὶ οἱ τέσσαρες μαζὶ, κατέχον

τὸ κολοσσαϊὸν ποσὸν τῶν 27 δραχμῶν!

— Εἰκοσιεπτὰ φράγκα! Μποροῦμε νὰ φάμε καὶ φασιανούς, ἀνεβόησεν ὁ Κανάτης, ὁ ὁποῖος δὲν ἤξευρε κἀν ἂν ὁ φασιανὸς εἶνε πουλὴ ἢ φάρι.

— Ὁ Ἀριστείδης, ὑπερήφανος διότι ἐδέχθη ὅτι ἡ πρότασίς του ἐγίνετο πᾶμφηφείδεκτη, ἔστριβε κατακτητικῶς τὸ ἀνυπαρκτὸν μουστάκι του. Ὁ Σερμπέτης ὁ ἴδιος ἐχαμυγελοῦσεν ἀφρημένος. Ὁ Σφύρας ἔκαμνε λογαριασμούς εἰς τὸ σημεῖωμάτων του.

— Μὲ 27 φράγκα, εἶπε μὲ μορφασμὸν ἀμφιβολίας, μποροῦμε νὰ φάμε καὶ νὰ κάλοφάμε εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα ξενοδογεῖα τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ κάνετε τρέλλες καὶ νὰ γυρεῦτε μαῦρα χαβιάρια καὶ φασιανούς καὶ σαμπάνιες!

Τὸ χαμόγελο τοῦ Σερμπέτη ἐξητμήσθη ἀμέσως.

— Τί ἔκαμε λέει; εἶπε δὲν πᾶμε καλλίτερα στὰ σπίτια μας; θὰ φάμε τὸ ἴδιο, καὶ δὲν θὰ πληρώσωμε οὔτε πεντάρα!

Καὶ ἤρχισε ν' ἀγορεύῃ ἐναντίον τοῦ σχεδίου τοῦ Πεντεπῆ, ἐναντίον τῆς ἀκριβείας τῶν ἀθηναϊκῶν ξενοδοχείων, ἐναντίον τῆς φιλαργυρίας τοῦ Σφύρα. Δὲν εἶχε συνεισφέρει παρά 35 μόνον λεπτά εἰς τὸ κοινὸν ταμεῖον, καὶ ὅμως ἔκοιμε σάν νὰ εἶχε καταθέσῃ τοῦλάχιστον τὸ εἰκοσιπεντάριον, ποῦ εἶχε πάρῃ, λέει, ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα, ποῦ εἶχε δημοσιεύσῃ τὸ ποιημάτιόν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

Ὁπου ἀποδεικνύεται ὅτι καλὸν εἶνε νὰ ἔχη τινὰς εἰσόδημα 50,000.

Ἡ ρητορικὴ τοῦ Σερμπέτη ἐξηκολούθησεν ἀρετικὴν ὄραν. Πρὸ πολλοῦ εἶχε σιμᾶν τὸ μεσημέρι, καὶ αἱ διαμαρτυρίαι τῶν τεσσαρῶν στομάχων τῶν τεσσαρῶν φίλων ἔλαμαν τὸν ἀφορβόοντα νὰ βάλῃ τελειὰν καὶ παύλῃν εἰς τὰς ἀντιρροήσεις του, τοὺς δὲ ἄλλους τρεῖς νὰ τὸν ὀδηγήσουν εἰς τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο ἐστιατόριον παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος, τοῦ ὁποῖου ὅλη ἡ πρόσοψις ἀποτελεῖται ἀπὸ ὑψηλά, ὑαλοφρακτὰ θυροφύλλα, βλέποντα πρὸς τὸν κήπον τῶν Μουσῶν.

Ἐπῆγαν καὶ ἐκάθησαν εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ τραπέζια ἐμπρὸς-ἐμπρὸς, κἀνὰ νὰ τοὺς βλέπουν ἀπὸ τὰ κῆμα, ἐκείνοι που ἐπερνοῦσαν ἀπ' ἔξω, ἔειχεν εἰπῆ ὁ Ἀριστείδης Πεντεπῆς.

Ὁ Ἀριστείδης καὶ ὁ Σφύρας, ἡ κεφαλή καὶ τὸ βαλάντιον τῆς παρέας, ἐκάθησαν πρὸς τὸν τοίχον εἰς τὸ μαλθακώτατον καναπέδακι, ἐνθ' οἱ ἄλλοι δύο εἰς τὰ καθίσματα, δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ των.

— Τί διατάσσουν οἱ κύριοι; εἶπεν ἕνας ὑπηρετῆς μὲ σμόκιν καὶ λευκὸν λαϊμοδέτην, πλησιάζων καὶ τείνων τὸν κατάλογον εἰς τὸν Σφύραν, ὁ ὁποῖος ἐροῦσεν ὁπωσδήποτε καλλίτερα ἐνδύματα.

— Θὰ φάγουν, βέβαια, ἀλλὰ-κάρι;

Καὶ ἀπὸ μέσα του ἔλεγε: «Γιὰ νὰρθουν ἐδῶ αὐτοὶ οἱ γυμναστικαῖδες, κάποιον ἐκατοστάρικο θὰ τους ἐφέξῃ ἀπὸ τὸ λαγεῖο τῶν Ἀρχαιοτήτων.»

— Μάλιστα... ἀλλὰ κάρι! ἀπήντησεν ὁ Σφύρας.

— Ἐκλέξατε λοιπὸν, καὶ κόμειτε τὸ μενοῦ σας, διὰ νὰ ἐτοιμαθοῦν τὰ φαγητά.

Ὁ Σφύρας, ὁ ὁποῖος εἶχε κάπως περισσοτέρων πείραν, ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας τὸν κατάλογον. Ὁ Ἀριστείδης ἔσκυψε νὰ διαβάσῃ καὶ αὐτός, ἀλλὰ εἶδεν ὅτι ἦτο γραμμένον γαλλικὰ, καὶ διὰ πρώτην ἰσως φοράν μετενόησε, διότι δὲν ἀπατοῦσεν εἰς τὸ μάθημα τοῦ Γάλλου. Δὲν ἔχασεν ὅμως τὴν ἐτοιμότητά του.

— Δὲν μας κάνετε ἐσεῖς τὴν ἐκλογὴν; εἶπεν εἰς τὸν ὑπηρετῆν.

— Πολὺ εὐχαριστῶς, ἀπήντησεν εὐπρόσθετος. Ἄγαπάτε ὀρεκτικά;

Ὁ Ἀριστείδης ἦτο ἐτοιμὸς ν' ἀπαντήσῃ «Ἐννοεῖται!» Ἄλλ' ὁ Σφύρας τοῦ ἀπάτησε τὸ πόδι καὶ ἀπρόλαβε νὰ εἰπῇ:

— Ὅχι... μᾶς εἶνε περιττά. Ἀπὸ ὀρεξί, ἄλλο τίποτε!

Ὁ ὑπηρετῆς ἐμετρίασε μὲ ἐλαφρὸν μειδίαμα.

— Σᾶς ἀρέσουν «φιλέτα ἀπὸ μπαμπούνα μὲ σάλτσα μανιταριῶν»;

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Σφύρας. Μεριδὰς δύο.

Ὁ ὑπηρετῆς ἐσημείωσεν εἰς τὸ φυλλάδιόν του, ἐνθ' ὁ Σερμπέτης ἀνεταράχθη κάπως εἰς τὸ κάθισμά του.

— Κατόπιν, νὰ σας φέρω «γαλλόπουλο στῆθος μὲ κάστανα»;

— Ναι, εἶπεν ὁ Σφύρας ἄλλες δύο μεριδὰς.

Ὁ Σερμπέτης ἐμούγγρισε, σάν δαμάλακι τὸ ὁποῖον διαμελίζουν οἱ τροχοὶ τοῦ σιδηροδρομικοῦ τραίνου. Ὁ ὑπηρετῆς ἔστρεψε νὰ ἴδῃ τί συμβαίνει, ἀλλὰ δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ δεῖξῃ ὅτι ἀντελήφθη τίποτε.

— Ἐχομεν ἐπειτὰ «παστίτσιο ἀπὸ σηκοσάκια χήνας», σᾶς το συνιστῶ...

— Νὰ μας φέρετε καὶ ἀπὸ αὐτὰ δύο μεριδὰς, εἶπεν ὁ Σφύρας.

Ὁ Σερμπέτης ἐσήκωσε τὸν γρόνον του καὶ τὸν κατέφερνεν εἰς τὸ τραπέζι μὲ ὄλην τὴν δύναμίν του:

— Γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ! ἐφώναξε. Τέσσαρες δὲν εἴμαστε; Δὲν ἐννοοῦμε νὰ γλύψωμε τὰ πιάτα, ἐγὼ καὶ ὁ Κανάτης!

Ὁ Σφύρας ἔσκυψεν εἰς τὸ αὐτὸ του διὰ νὰ τὸν ἠσυχάσῃ.

— Σίωπα τώρα, θὰ σοῦ ἐξηγήσω...

— Δὲν τ' ἀκούω ἐγὼ αὐτὰ! τέσσαρες εἴμαστε, τέσσαρες μεριδὰς θὰ μας φέρουν ἀπὸ καθὲ πιάτο!... Εἰδεμῆ, φεύγω!

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ὑπηρετῆν: — Νὰ φέρετε, παρακαλῶ, τέσσαρες με-

ριδὰς ἀπὸ ὅλα τὰ φαγητά, καὶ γρήγορα! Ὁ ὑπηρετῆς ὑπεκλίθη μὲ εὐγενικώτατον τρόπον:

— Λοιπὸν; «παστίτσιο ἀπὸ σηκοσάκια χήνας»; — ἐπανελάβε.

— Γιὰ τέσσαρες! διέταξεν ὁ Σερμπέτης.

— Τὸ ἔγραψα. Ἐχομεν καὶ «φασσιτικὴν σαλιάναν φορμαρισμένην». Ἄγαπάτε;

— Γιὰ τέσσαρες! ἐτόνισεν ὁ Σερμπέτης. Καὶ κατόπιν γλύκισμα καὶ φρούτα. Καὶ γρήγορα!

— Τί κρασί πίνουν οἱ κύριοι; ἐπρόσθεσεν ὁ ὑπηρετῆς.

Ὁ Σφύρας ἔλαβε κάλιν τὸν λόγον καὶ διέταξεν, ἐκ συμφώνου μὲ τὸν Ἀριστείδην καὶ παρ' ὅλας τὰς διαμαρτυρίας τοῦ Σερμπέτη ποῦ ἤθελε σαμπάνιαν, μίαν φιάλην Δεκελείας σφραγισμένην...

Ἐπεριμεναν σχεδὸν ἐν τέταρτον τῆς ἄρας ἕως ὅτου ἐτοιμαθοῦν καὶ ἔλθουν τὰ φιλέτα ἀπὸ μπαμπούνα. Ἀλλὰ μὲ αὐτὰ ἤρχισεν ἡ εὐωχία. Ὁ Ἀριστείδης τὰ εὐρήκεν ἔξοχα, καὶ ἀκράτητος εὐθυμίας τὸν ἐκυρίευσεν. Ὁ Σερμπέτης ἀντελήφθη ὅτι, χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασίν του αἱ μεριδὰς ἦσαν τόσον μεγάλας, ὥστε θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ φαγηθοῦν ὀλόκληρες. Καὶ ὅμως εἶχαν καὶ οἱ τέσσαρες μίαν ὄρεξιν! Ὁ Ἀριστείδης ἔκαμνε λογοπαίγνια ὁ Σφύρας διηγείτο ἀνέκδοτα ἐνὸς ἡθοποιῦ, ποῦ ἐγνώριζε ὁ Σερμπέτης ἔβριζε τοὺς καθηγητὰς του. Καὶ μόνος ὁ Κανάτης ἔτρωγε μὲ ζῆλον σιωπηλὸν μὲν, ἀλλὰ πάντως ἀξιοθαύμαστον.

(Ἐπιτετα συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ
Α' ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΗΣ

[Ὁ κατωτέρω Διάλογος διαμειβέται μεταξὺ ἑνὸς μικροῦ μετόχου καὶ τοῦ μεγαλητέου ἀδελφοῦ του, μετὰ τὴν διακομὴν τῶν Μετοχῶν τῆς «Μακρίλας» εἰς τοὺς πρώτους 120 τοὺς ἀνανώσαντας μέχρι σήμερον τὴν συνδρομὴν των.]

Ὁ Μέτοχος: — Ἰδὲς, Νίκο, τὸ δῶρον ποῦ μοῦ ἐστειλε ἡ Διάπλασις... Εἶνε, λέγει, μία Μετοχή, ἀλλὰ τί εἶδους δὲν ἠμπορέσω νὰ ἐννοήσω. Μήπως πρέπει νὰ κωτάξω εἰς τὸ Συντακτικόν; Διαβάσε τὴν, σὲ παρακαλῶ, νὰ μοῦ πῆς.

Ὁ Ἀδελφός: — Δόσε μοῦ τὴν. Ὁ ἀδελφός λαμβάνει τὴν Μετοχὴν καὶ τὴν ἀναγινώσκει μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.] Μὰ αὐτὸ εἶνε καθαρῶτατον! Ἀπορῶ πολὺ πᾶς δὲν τὸ ἐνόησες! Φαίνεται ὅτι σὺ δὲν ἐδιάβασες μὲ προσοχὴν τὰς ὁδηγίας... κατὰ τὴν συνθήσειαν σου.

Ὁ Μέτοχος, (κοκκινίζων): — Ἰσως.

Ὁ Ἀδελφός: — Λοιπὸν, αὐτὴν τὴν Μετοχὴν τὴν ἔλαβες χάρισμα. Ἐχει τέσα-

σαρα κουπόνια, θὰ τὰ πωλήσῃς 65 λεπτά τὸ ἕνα, καὶ θὰ εἰσπράξῃς δρ. 2,60. Νὰ τὸ πρῶτο-πρῶτο δῶρο. Ἐστειλάμεν, διὰ νὰνανεώσης τὴν συνδρομὴν σου, δραχ. 8. Θὰ πάρῃς δραχ. 2,60. Ὄστε ἡ συνδρομὴ τῆς Διαπλάσεως, ἡ νῦνημῆν, θὰ σοῦ κοστίσῃ φέτος μόνον δρ. 5,40!

Ὁ Μέτοχος: — Τοῦ χρόνου ὅμως;

Ὁ Ἀδελφός: — Τοῦ χρόνου, εἰληπατὲ μου, ἡ συνδρομὴ τῆς Διαπλάσεως δὲν θὰ σοῦ κοστίσῃ τίποτε! θὰ ἔχῃς κοτῆν Διάπλασιν ὅπως διόλου δωρεάν!

Ὁ Μέτοχος: — Ὅχι δά! Καὶ πῶς θὰ γίνῃ τέτοιο θαῦμα;

Ὁ Ἀδελφός: — Νά, εὐκολώτατα: μὲ τὸ νὰ πωλήσῃς τὰ τέσσαρα κουπόνια, θὰ εἰσπράξῃς ἀμέσως δρ. 2,60, καὶ συγχρόνως θὰ ἔχῃς δι' ἐν ἔτος τὴν Διάπλασιν δωρεάν.

Ὁ Μέτοχος: — Ἄ, μὰ πρέπει νὰ τὰ πωλήσω, χωρὶς ἄλλο!

Ὁ Ἀδελφός: — Ἐννοεῖται ὅτι πρέπει νὰ τὰ πωλήσῃς! Καὶ δὲν εἶνε καθόλου δύσκολον νὰ εὐρῆς—θὰ σὲ βοηθήσω καὶ ἐγὼ,— τέσσαρας φίλους σου, ποῦ νὰ σοῦ δώσῃ καθέννας 65 λεπτά διὰ τὸ κουπόνιον, καὶ συγχρόνως νὰ στείλῃ εἰς τὴν Διάπλασιν δρ. 2,50 διὰ νὰ ἀγοράσῃ μίαν Μετοχὴν. Ἡ ἀγορά, βλέπεις, τοῦ κουπονιοῦ, τοῦ δίδει αὐτὸ τὸ σπουδαῖον δικαίωμα, δηλαδὴ νὰγοράσῃ μίαν Μετοχὴν ἀντὶ δρ. 2,50; νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς Μέτοχος, νὰ πωλήσῃ εἰς τέσσαρας ἄλλους τὰ κουπόνια του, νὰ εἰσπράξῃ τὰ χρήματα του, καὶ νὰ πάρῃ τὴν Διάπλασιν σχεδὸν δωρεάν, ἢ ἀκριβῶς μὲ λεπτὰ 55.

Ὁ Μέτοχος: — Ἐγὼ λοιπὸν πρέπει νὰ βρῶ τέσσαρας, καὶ καθέννας ἀπὸ αὐτούς, ἄλλους τέσσαρας, ποῦ μᾶς κάμουν δεκάτῃ... Γι' αὐτούς, ἔμωσ δὲν ἔχω νὰ σκοτισθῶ ἐγὼ;

Ὁ Ἀδελφός: — Καθόλου! Σὺ δὲν ἔχεις νὰ σκοτισθῇς, παρὰ θὰ τοὺς τέσσαρας πρώτους, τοὺς δικούς σου. Θὰ τοὺς πωλήσῃς τὰ κουπόνια σου, θὰ τοὺς βάλῃς νὰ στείλουν τὸ ἀντίτιμον μᾶς Μετοχῆς εἰς τὴν Διάπλασιν, θὰ πάρῃς τὰ ὄνοματά τους, θὰ τὰ γράψῃς ἐδῶ, (τοῦ δείχνει τὸ Στέλεχος τοῦ ἀποκόμματος ἐπὶ τῆς Μετοχῆς), — καὶ θὰ στείλῃς αὐτὰ τὰ Στελέχη εἰς τὴν Διάπλασιν. Τίποτε ἄλλο!

Ὁ Μέτοχος: — Καὶ πῶς θὰ τοὺς βάλω νὰ στείλουν εἰς τὴν Διάπλασιν τὸ ἀντίτιμον τῆς Μετοχῆς;

Ὁ Ἀδελφός: — Νά, θὰ τοὺς βάλῃς νὰντιγράψουν τὸν τύπον τῆς ἐπιστολῆς, ὁ ὁποῖος ὑπάρχει ἐπὶ τῆς Μετοχῆς ἐπιτῆρας. Βλέπεις;

Ὁ Μέτοχος: — Ἐνατάλαβα. Καὶ ἕως τώρα ἔχω στὸ μᾶτι τρεῖς. Ὁ Ἀνδρέας, ὁ Κώστας καὶ ὁ Κίμων... δὲν εἶνε συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως καὶ πολὺ εὐκολὰ θὰ δεχθοῦν νὰ γίνουν μὲ 55 λεπτά... Ἄν δὲν κατορθώσω ὅμως νὰ εὐρῶ καὶ τέταρτον;

Ὁ Ἀδελφός: — Ἐ, τί; νομίζεις ὅτι θὰ σε κρεμάσουν γι' αὐτὸ; Ὅχι, φίλε μου! Ἄν δὲν εὐρῆς οὔτε ἕνα, — τί εἶχες Γιάννη, τ' εἶχα πάντα, — θὰ πληρώσωμε καὶ τοῦ χρόνου 8 δραχμάς γιὰ νὰ παίρῃς τὴν Διάπλασιν. Ἄν εὐρῆς ἕνα μόνον, θὰ ἔχῃς χάρισμα μίαν τριμηνίαν, καὶ θὰ πληρώσῃς μόνον διὰ τὰς ἄλλας τρεῖς. Ἄν εὐρῆς δύο, θὰ ἔχῃς χάρισμα μίαν ἑξαμηνίαν, καὶ οὕτω καθέτης. Ὄστε ἂν δὲν εὐρῆς τέταρτον ἀγοραστήν...

Ὁ Μέτοχος (διακόπτων): — Ἐνοεῖται! θὰ ἔχω χάρισμα τὴν Διάπλασιν μόνον διὰ 9 μῆνας. Δὲν μου λές ὅμως, ἂν δὲν θέλω τοῦ χρόνου τὴν Διάπλασιν δωρεάν, δὲν μπορῶ τώρα ἀμέσως—δηλαδὴ κάθε που θὰ πουλῶ ἕνα κουπόνιον, — νὰ παραγγέλλω βιβλία; Γιατί κάτι τέτοιο, νομίζω, εἶδα νὰ λέγῃ ἡ Μετοχή.

Ὁ Ἀδελφός: — Κοιτὰ στὴ γῆθει! Καὶ τόμους μπορεῖς ν' ἀγοράσῃς, καὶ βιβλία, καὶ τετράδια Μ. Μυστικῶν, καὶ Λυσόχαρτα, καὶ Σῆμα, καὶ ψευδώνυμον, καὶ ὅ, τι θέλεις. Ἡ Διάπλασις δὲν σε δεσμεύει καθόλου. Ἐχεις πᾶσαν ἐλευθερίαν ἐκλογῆς.

Ὁ Μέτοχος: — Τί καλά! Ἄς ἀγοράσω φέτος ὅ, τι μοῦ χρειάζεται, καὶ ἔχει ὁ

Θεὸς γιὰ τοῦ χρόνου!... Κ' ἕνα ἄλλο νὰ μου πῆς. Τὴ Μετοχὴν τὴν ἔχω ποῦ τὴν ἔχω χάρισμα. Δὲν μπορῶ, ἂν θέλω, καὶ νὰ χάρισω τὴν κουπόνια τῆς ἐπέτσεσας φίλους μου;

Ὁ Ἀδελφός: — Μὰ δὲν θέλει ρώτημα! Ὅ, τι εἶνε δικὸν σου ἢ τὸ πωλεῖς ἢ τὸ χαρίζεις. Ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομαι...

εἰς τοὺς λογαριασμούς σου. Μ' ἐνδιαφέρει μόνον νὰ διαθέσῃς ἀποτελεσματικῶς καὶ ταχέως τὰ κουπόνια σου, ὅχι τόσον διὰ τὴν ὑλικὴν ὠφέλειαν, ὅσον διὰ τὴν ἠθικὴν. Διότι θὰ λάβῃς ἀφορμὴν νὰ δοῦσῃς, νὰ ἐνεργήσῃς, νὰ ὀμιλήσῃς, νὰ παιδείσῃς, νὰ προλάβῃς, νὰ γράψῃς, νὰ ἐργασθῇς. Εἶνε ἕνας μ. κ. πρὸς ἁγίων, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐπιθυμῶ καὶ θέλω νὰ ἐξέλθῃς νικητῆς. Αὐτὸ θὰ σε ἐφελήσῃ εἰς ἄλλους ἀγαθῶνας, σπουδαιότερους, τοὺς ὁποίους θὰ ἐπιχειρήσῃς ἀργότερα, ὅταν θὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν κοινωνίαν, εἰς τὴν ζωὴν. Τὸ τὴν ἐποψίῃ αὐτήν, θεωρῶ τὴν Μετοχὴν τῆς Διαπλάσεως ὡς μίαν ἀπὸ τὰς καλλιωτικώτερας, τὰς ὠφελιμώτερας, τὰς παιδαγωγικωτέρας κοινωνιασμῶν, τὰς ὁποίας εἰσῆγγαγεν ἕως τώρα τὸ περιοδικὸν σας. Καὶ τώρα... ἐπὶ τὸ ἔργον! Μὴ χάνῃς στιγμήν, διὰ νὰ μὴ σε προλάβουν ἄλλοι!

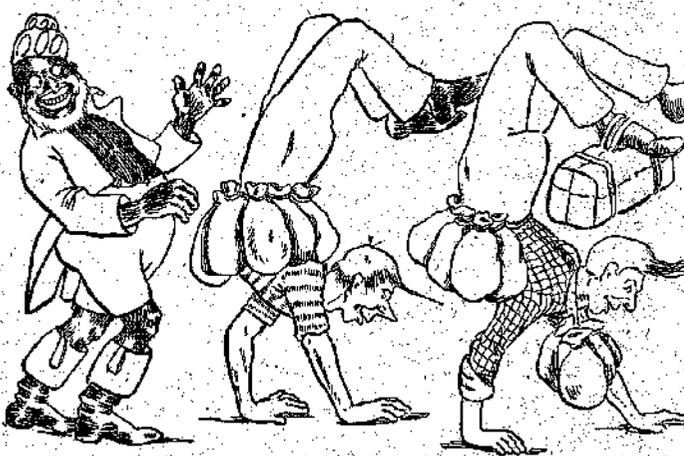
ΦΑΙΛΩΝ

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α. Μ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ
(ΜΥΣΙΕΤΟΡΗΜΑΤΑΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΒ΄

Ἀμέσως τότε ὁ βασιλεὺς Κουκουμπιμπῆς διέταξε τὸν Μέγαν Θησαυροφύλακα, μὲ ἄλλους λόγους τὸν βασιλικὸν ταμίαν, νὰ δώσῃ εἰς τοὺς δύο σχοινοβάτας ἀπὸ ἐπτὰ σακκούλια γεμάτα χρυσόκονιν πρώτης ποιότητος.

Οἱ σχοινοβάται ἔλαβαν μὲ χαρὰν καὶ μὲ ἐγγνωμοσύνην τὸ πλοῦσιονδῶρον καὶ ἐπειτα ἐζήτησαν ἐν ἄλλο, ἀκόμπλουσιώτερον: τὴν ἐλευθερίαν ποῦ τοὺς εἶχεν ὁ προσκεθὴ καὶ ὁ Πρωθυπουργός — Μ' αὐτὸ, ἐννοεῖται! ἀπῆντησεν ὁ Κουμπιμπῆς. Εἰσθε ἐλεύθεροι νὰ μείνετε ἐδῶ ἢ νὰ πάτε μὲ τὸ καλὸ εἰς τὴν πατρίδα σας!

Οἱ σχοινοβάται ἐπροτίμησαν νὰ πάνε στὴν πατρίδα τους. Καὶ τόση ἦταν ἡ χαρὰ των, ὥστε τὴν ἴδια μέρα ἐφορτώθησαν τὰ σακκούλια μὲ τὸ χρυσάφι, τίς βαλίτσες μὲ τὰ ρούχά τους, καὶ ἔφυγαν ἀ ν ἀ π ο δ α... δηλαδὴ μὲ τὰ χέρια, ὅπως τοὺς βλέπετε κ' ἐδῶ.

Πρὶν νὰ φύγουν ὅμως οἱ σχοινοβάται, ὁ Κουκουμπιμπῆς ἔκαμε καὶ κάτι ἄλλο ποῦ θὰ σᾶς τὸ πῶ μεθαύριον.

(Ἐπιτετα συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ' (Συνέχεια.)

Ο κύριος εξηκολούθησε:

— Τα έρβδια που έχετε σ'ας επιτρέπουν να επιστρέψετε εκεί θαυμάσια, ιδίως με αυτό το συστατικόν γράμμα. Το έγραψεν ο φίλος μου δήμαρχος της Αίλλης, πού σας γνωρίζετε, και χάρις εις το γράμμα αυτό θα εύρητε καλήν υποδοχὴν παντού, όχι πλέον ως πλανοδοιοι θεατρίνοι, αλλά ως καλλιτέχναι. Αμα φθάσετε εις καμμίαν πόλιν, θα πηγαίνετε κατ' εθέλιαν εις τὸν δήμαρχον, και θ' αφήνετε να σας οδηγούν τί θα κάνουντε. Η άπιτυχία σας θα εινε βεβαία.

— Αὐτά όλα εινε έξοχα, κύριε, ειπεν ὁ Γέρος, αλλά, άμα φθάσωμε στο Παρίσι, έμεις, που δεν ειμαστε συνηθισμένοι να μ'ένωμεν σε σπίτι...

— Έννοώ. Δι' αυτό θα μένετε και εκεί εις το τροχόσπιτό σας. Η συγχαράς, θα εύρω... ξεύρω εγώ πόσον... και θα τον παρακαλέσω να σας άφιση να μένετε εις τα έξωτερικά βουλεβάρτα, ή εις καμμίαν απόκεντρον γωνίαν, όπου δεν θα ένογλήτε κανένα και κανεις δεν θα σας ένοχλή. Εκεί, θα ήμπορητε να τρώτε, να κοιμάσθε, να έργάζεσθε, να κάμνετε πρόβες, όπως εις την έξοχην. Το βράδυ, το άλογο σας θα σας πηραίνη εις το θέατρον και θα σας ξαναφέρη πίσω. Και, άρκει να μη λέντε πως και τί εις κανένα, άρκει ή Ρίτα να έχη καὶ κοντή την γλώσσάν της και να μη δώσῃ την διεύθυνσιν της κατοικίας της εις τους άδιακρίτους... βεβαίως δεν θα έλθῃ ὁ διευθυντής του θεάτρου σας, ὁ οποῖος γνωρίζει τώρα, από εδώ, όλα τα καθέσαστα, να σας άνησυχήσῃ.

«Κάθε μία έρριψε το δεματάκι της...» (Σελ. 388, στ. γ')

— Αὐτά εινε πολύ ώραία, κύριε κύριε, ειπεν ὁ Γέρος, και πολύ σαγγελνευτικά δια τα παιδιά, αλλά όχι και δι' έμέ... Και όμως—έπρόσθεσε, σαν να τα έλεγε προς τον εαυτόν του—ὁ κ. Δεμπέξ μας ειπε να σας άκούσωμε θέλετε το καλό μας... εγώ ειμι γέρος, και δεν έχω παρα όλίγες ήμέρες να ζήσω άκόμα...

Τα παιδιά έμεναν στωπηλά. Έννοούσαν ότι μόνοι οι μεγάλοι: είχαν το δικαίωμα να συζητούν και να άποφασίζουν δι' αὐτάς τας υποθέσεις.

Ο Γέρος ειχε στηρίξη την ράχιν του εις την θύραν και έκράτουσε το μέτωπόν του με το ρυτιδωμένον χέρι του. Έκσταλα δαινει ότι δεν ήμπορούσε να άντιστασῃ περισσότερον, ότι ήτο έτοιμος να υποχωρήσῃ.

Η Μαργαρώ, ω! αὐτή έννοιωθε μέσα της σαν να την έσπρωχνεν ή γαρά να πηδήσῃ εις τὸν λαίρην του άπισκέπτου, και να δώσῃ εις τὸν Γέρον να καταλάβῃ ότι τα πραγματά επήγγειλαν περιφρημα.

Η Γρατσιέλλα, σοβαρά σαν γυναίκουλα, ήτο γεμάτη από συγκίνησιν, αλλά και γεμάτη από πεποίθησιν προς τὸ μέλλον. Έργατικῆ καθώς ήτο, με την υποστήριξιν και τας συμβουλὰς ενός τόσο καλοῦ διδασκάλου, δεν άμείβαλλε πλέον δια τίποτε έσταντάζετο ότι ή εύτυχία ειχεν εισέλθῃ εις τὸ αγαπημένο της τροχόσπιτο, τὸ οποῖον ειχε γίῃ ἐπὶ τέλους ιδιόκον της...

Ο Γέρος άρσεν να πέσουν από τα χέιλη του αι λέξεις, τας οποίας ειχε προφέρῃ και όταν ή έγγογή του ειχε δεχθῃ μαζί των τὸν Πετρογιάννην και την Μαργαρώ:

— Αρὸυ τὸ θέλεις εσύ, Γρατσιέλλα μου, κα' εγώ τὸ θέλω!

Τίποτε άλλο δεν ειπεν ὁ Γέρος. Εινε ανάγκη να ειπώμεν ότι και εκείνο τὸ βράδυ οι νεαροί μας ήθοποιοί έπαιξαν έξοχα; Η Μαργαρώ ιδίως εθριάμβευε. Και ειχεν ένα ύφες, σαν να ήθελε να ειπῃ εις τὸν θεατάρ:

— Τι μας θαρρῆτε;... Είμαστε ήθοποιοί ενός μεγάλου θεάτρου στο Παρίσι! Καλλιτέχναι!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'. ΔΡΟΜΟ ΔΙΑ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ!

Ο «Πάει-Καλά» ήτον άνυπόμονος. Η Μιρέττα έγαυρίζε, —σημειόν ότι ειχε φέρῃ και ότι επλησίαζε να ανατείλῃ ὁ ήλιος.

Άπεχαιρέτησαν ὅλοι με δάκρυα ευγνωμοσύνης τὸν καλὸν βιβλιοκόλην. Ο Γέρος έπίασε τα ήνια, και έκαμε νόημα εις τὸν Πετρογιάννην να πλαταγίσῃ τὸ μασιτίγιον εις τὸν αέρα. Αὐτὸ ήτο τὸ σύνηθμα, και τὸ τροχόσπιτο εξεκίνησε δια τὸ ταξείδι.

Καθὼς έπεροῦσαν από τὸ βουλεβάρτον Βωμπάν, ὁ Πετρογιάννης εφώναζε:

— Γρατσιέλλα!... Μαργαρώ!... έβγάτε στη σάλα!... Για δήτε κα της κυρίας Δεμπέξ!

Τα δύο κορίτσια έπρόβαλαν έξω και ειδαν τας δύο δεσποινίδας Δεμπέξ, αι οποῖαι, μολοντί ήτο τόσο ένωρίς, τους έπέριμεναν να περάσουν. Έκρατούσαν κάτι εις τὸ χέρι, τὸ οποῖον έκουνοῦσαν γεγγερα, και την στιγμήν, που εφθασαν οι ταξειδιῶτάι μας κάτω από τὸ παραθυρό των, εφώναζαν την Γρατσιέλλαν και την Μαργαρώ να πλησιάσουν.

Κατέβησαν άμέσως και οι δύο, επλησίασαν κα' ένέντωσαν τα φουστάνια των, όπου κάθε μίχ από τας δύο δεσποινίδας έρριψε τὸ δεματάκι της. Έπειτα, δακρυσμένα από χαράν κα' ευγνωμοσύνην, τα δύο κοριτσάκια έκαρφάλωσαν πάλιν εις τὸ τροχόσπιτο, τὸ οποῖον έτραβοῦσε τὸν δρόμον του. Έξετύλιξαν τότε τα τσιγαρόχαρτα των πακέτων και ήθραν από ένα ώραίο κεντημένο μαγδύλι, όπου ήτο τυλιγμένο από ένα μπουκετάκι μενεξέδες.

Άμέσως εξεδίπλωσαν τα μαγδύλια και τα ανέμισαν εις τὸν αέρα δια να εκφύρουν άλλην μίαν φοράν τους άποχαιρετισμούς των και την ευγνωμοσύνην των...

Οι θεατρίνοι μας, με τα συστατικά γράμματά που ειχαν, όπου και αν έπέρασαν, εύρισκαν καλήν υποδοχὴν. Εις τὸ Δουαί, τους εδέχθη ὁ ίδιος ὁ δήμαρχος, και τους έκαμε δισφόρους έρωτήσεις.

— Λοιπόν, τὸν γνωρίζετε τὸν κ. κόμητα Κ.; — ειπεν.

— Αν τὸν γνωρίζωμε! απήντησεν ή Ρίτα καλέ, εινε φίλος μας!

— Δηλαδῃ, διώρωσεν ή Γρατσιέλλα, έχει την καλωσύνην να μας προστατεῖ.

— Έκατάλαβα, ειπεν ὁ δήμαρχος, γελαστός. Λοιπόν πρέπει κα' εγώ να σας προσφέρω μίαν ώραίαν πλατεϊαν, την ωραιότεραν και μεγαλητέραν, την Μεγάλην Πλατεϊαν, λόγου χάριν...

— Ω! μα θα μας κοστίσῃ ίσως πολὺ άκριθά, κύριε Δήμαρχε, ή Μεγάλη Πλατεία, ειπεν ὁ Γέρος. Καμμία άλλη, μικροτέρα, θα ήταν καλή για μας.

— Με τὸ νοῖκι που θα σας κοστίσῃ, φίλατέ μου, καλλιτέρα εινε να πάρете αὐτήν που σας προσφέρω.

— Και τί θα μας στοιχίσῃ; — Μηδέν φράγκα, μηδέν λεπτά. Όχι, έκαμα λάθος... θα έχετε πρώτης τάξεως εισπράξεις, άκούστε που σας λέγω. Διότι εγώ θα βάλω να διαλαλήσουν τας παραστάσεις σας... και μάλιστα με τὸν καλλιτερον κήρυκα τὸυ δήμου, με τὸ ταμπούρλο του!...

Έκαμαν εκεί λαμπρὰν σειρὰν παραστάσεων. Το ίδιον συνέθη εις την Άμιένην, και εις ὅλον τὸ ταξείδι των.

Η Μαργαρώ έπετοῦσεν από την γαράν της. Ειχε φυλάξῃ εύλαδὸς την παλιὰ την κάλτσα, ή οποῖα τους ειχε τόσο βοηθήσῃ κατά τας ήμέρας των στέρσεων και εφώναζεν εις τους άλλους:

— Τ' άκούτε, που σας λέγω; Αὐτή ή καλή κάλτσα εινε τὸ φυλαχτό μας! Δεν ειν' έτσι, Πετρογιάννη;

— Ναί, Μαργαρώ, και δεν θα την πετάξωμε ποτέ!

Πραγματικῶς, ή καλή τύχη ειχεν άρχισῃ να χαμαγελά εις τους σίλους μας εις τρόπον ὄστε, όταν εφθασαν εις τα πρόθυρα της κωμειούσης, οι πόροι των έπέτρεπαν εις αὐτούς να άντιμετωπίσουν τα άπόροπτα και τα έξοδα της μεγάλης πόλεως, αν δεν εύρισκαν άμέσως έργασίαν.

Άργα-άργα, δια να μην εμπλέξῃ τὸ τροχόσπιτο με τα άλλα άμάξια, ὁ Γέρος τὸ ώδήγησεν ανάμεσα εις τους σκοπέλους τὸυ προαστείου τὸυ Αγίου Μαρτίνου. Τι κόσμος ήτον εκεί! τί κίνησις! τί θόρυβος! Και πόσον όλα αὐτά διεστέδαζαν την Ρίταν!

— Μα, ξεύρετε τί συλλογίζομαι; ειπε πριν φθάσουν εμπρός εις την θύραν τὸυ θεάτρου ποῖος θα φυλάξῃ τὸν «Πάει-Καλά» και τὸ τροχόσπιτο, ὄσσην ὦραν έμεις θα μολούμε με τὸν διευθυντήν;

— Αν ή Μιρέττα έκσταλαβαινε την γλώσσάν μας, απήντησεν ή Γρατσιέλλα, πολὺ θα της έκακοφανετο με αὐτήν σου την έρώτησιν. Έβλησμώνησες λοιπόν ότι ξεύρει και γαυρίζε άμα ὄχι κανένα κλέφτη;

— Άλήθεια! Τ' άκούς ώμορφοῦλά μου; θα καθήσῃς επάνω στο τροχόσπιτο, και θα κάμεις αγαυ! γαυ! ή άμα ὄχι κανένα κλέφτη!

— Γαυ! γαυ!... εγαυγίσεν άμέσως ή σούλα, άμα ήκουσε την έκφραστικὴν ὀνομασίαν τὸυ «κλέφτη».

— Εύγε σου!... έκατάλαβες άμέσως, Μιρέττα μου. Τώρα είμαστε ήσυχοι.

Κατέβησαν ένας-ένας από τὸ τροχόσπιτο, και επήγαν να κινηθούν εις την θύραν της διευθύνσεως τὸυ θεάτρου. Εκεί, νέα δυσκολία. Η θυρωρός,

μία στρυφνή γοργά, δεν ήθελε να τους αφήσῃ να αναδοῦν επάνω.

— Μα ὁ κ. διευθυντής μας περιμένει! έλεγε κα' επανέλαμβανε ή Γρατσιέλλα.

— Σας περιμένει, αϊ; έλεγεν εκείνη με τόνον δυσπιστίας. Άνθρώπους που φοροῦνε τέτοια παλαιοῦρα!...

«Ὅστε υπάρχουν Σπαρτάτες και στο Παρίσι!» έλεγεν από μέσα της ή Μαργαρώ ένθυμομένη τα βασάνά της.

Ένας καλὸς κύριος έτυχε να ιδῇ αὐτήν την σκηνήν. Ο ειλικρινῆς και ένροπαλὸς τρόπος των μικρῶν, που έβεβαιωναν ότι ὁ κύριος διευθυντής τα έπεριμενε, τὸν έκαμαν να τα συμπαθήσῃ. Και ανέλαβε να τα οδηγῆσῃ εις τὸ γραφεϊόν τὸυ διευθυντοῦ, τὸν οποῖον επήγγεινε και αὐτός να επίασῃ.

— Καλέ μου Γέρο, ειπε τότε ή Γρατσιέλλα εις τὸν παπὸυ της, περιμένε μας εδώ, μαζί με τὸν Πετρογιάννη. Ίσως εινε καλλιτέρα έτσι...

«Η καλή κάλτσα εινε τὸ φυλαχτό μας!...» (Σελ. 389, στ. α')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'. ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΗ ΑΚΡΟΑΣΙΣ

Τα δύο κοριτσάκια επεριμένον άρκετην ὦραν εις τὸν προθάλαμον να έλθῃ ή σειρά των. Τέλος ένας υπάλληλος ήλθε να έρωτήσῃ.

— Το ὄνομά σας, παρακαλῶ;

— Έκ μέρους τὸυ κ. κόμητας Κ., απήντησεν ή Γρατσιέλλα.

Και εισήχθησαν εις τὸ γραφεϊόν... Ειχε δὴσῃ ὁ ήλιος, και ήτο σχεδόν σκοτεινά. Ένας ὄψηλὸς κύριος, —ὁ κ. Διευθυντής, — με καταδεκτικὸν ὕφος, επλησίασε να τα δεχθῃ.

— Είπατε εσεῖς αι προστατεῦμεναι τὸυ κόμητος Κ.; — ήρώτησε. Σας έπέριμενα, διότι εινε βία, μεγάλη βία!... Ο κόμης επέμεινε να κρατήσῃ δια σας τους δύο ρόλους... Καθήσῃτε, πρέπει να συνομιλήσωμεν.

Και, λέγων ταῦτα, έστρεψεν έν κομ-

βιον. Άμέσως τὸ σκεταϊόν δωμάτιο έφωτίσθη με λαμπρὸν φῶς.

«Ὅταν ειδε τότε, καλὰ φωτισμένα, τὰ τόσο πενιχρά άνδύματα και τὰ φοβισμένα πρόσωπα των δύο κορασίων, όταν τα ειδε χωρὶς καπέλλα και χωρὶς επανωφόρια, ὁ διευθυντής δεν ήδυνήθη να συγκρατήσῃ την έκπληξίν του.

— Μα... ειπε τότε δεν γνωρίζω αν θα ήμπορέσετε να τα βγάλετα πέρα με αὐτούς τους ρόλους... Χρειάζεται εύκνησία, θάρρος... ή περα της σκηνῆς ἐπὶ τέλους.

Και έκένεπτε συγχρόνως: «Ποτέ αὐτά τα άτσιγγανόπουλα δεν θα μωρέσουν να σταθοῦν επάνω στην σκηνή».

— Φοβοῦμαι, επρόσθεσεν, διό οι ρόλοι εινε άνώτεροι από τας δυνάμεις σας, κοριτσάκια μου!

— Μα, κύριε, απήντησεν ή Γρατσιέλλα, έχω εῖς χρόνια που παίζω ένώπιον τὸυ κοινῶ.

— Το ποσὸν τὸυ χρόνου δεν κάμνει πάντοτε τὸ ποῖόν της έργασίας; ειπεν εκείνος σείων την κεφαλήν του. Και, έκτός τούτου, τὸ δραματολόγιόν σας δεν έχει καμμίαν σχέση με τὸ ιδιόκον μας... Υπάρχει ἐπὶ τέλους και ή προπαιδευτικῆ μόρφωσις, την οποῖαν προφανῶς δεν έχετε, και οὔτε θ' άποκτήσετε ποτέ σας λειπεί δηλαδῃ ή σπουδῃ των κλασικῶν μας συγγρασεών, και τὰ λοιπά... και τὰ λοιπά...

— Με συγχωρεῖτε, κύριε... αλλά, αν με βάλετα να άπαγγείλω κάτι τι, θα με κρίνετε καλλιτέρα.

— Τι γνωρίζετε;

— Ό,τι θέλετε.

— Δηλαδῃ;...

— Αρὸυ έναμάτε λόγον δια τους μεγάλους μας συγγραφῆς, εκλέξατε από αὐτούς. Δεν πιστεύω, κύριε, να υπάρχουν πολλά κλασικά έργα, τα οποῖα να μη γνωρίζω, και μάλιστα πολλά μέρη των γνωρίζω εῖς στήθος...

— Πῶς; Τὸν Ρακίναν, τὸν Κορνῆλιον;...

— Και τὸν Μολιέρον, δεν λέντε; συνεπλήρωσεν ή Μαργαρώ, χωρὶς να δειλιάσῃ. — Και τὸν Μολιέρον άκόμα; ειπεν ὁ διευθυντής γελῶν με την διαβεβαίωσιν της Ρίτας.

— Μάλιστα, κύριε, επέμεινε η μικροβία τον Μολιέρου, που ήτο και συγγραφέας και ήθοποιός και διευθυντής του θεάτρου που έπαιζε τα έργα του.

Ο διευθυντής ήρχισε να γελά από καρδιάς.

— 'Επί τέλους, είπε με εθθυμον τόνον, κάμνονεμ άμέσως κι' όλας, την είσαγωγητήν μας άκρόασι' πάμε εις την σηνήν. παρακαλώ.

Αί δύο μικροί τον ήκολούθησαν εις τα παρασκηνία του θεάτρου· επέρασαν δια δρασμούς, σκάζεις, δωμάτια γεμάτα με έπιπλα και θεατρικά σκεύη... Τι μεγάλο κτίριον!... και τι ύψηλό!... ή αίθουσα έφαινετο άπέραντος... Μόνον τό προσήνιον, και δύο ή τρεις λαμπτήρες χρειασμένοι ύψηλά εις τον άέρα, έφώτιζαν τα παρασκηνία. Η αίθουσα, με την πλατεϊάν της και τα θεωρεία, έφαινετο βυθισμένη εις τό σκιάσμα, τό όποιον δεν άφινε να φανή τό βάθος της. Η όψις του περιβάλλοντος είχε κάτι τό τραγιόν· έμπρός εις την Γρατσιέλλαν, ή όποια είχε προχωρήσει, επάνω εις την σηνήν, ήτο ζωηρότατον φώς, τό όποιον της εθάμβωνε τα μάτια, άνθ, μακρύτερα, ήτο τό άγνωστον, τα σκοτάη.

Τά δύο κορίτσια είχαν άρχισή να τρέμουν. Η σιγή ήτο τόσον κρίσιμος δια τό μέλλον των.

— Σ'υ να κάμης την άρχή, Γρατσιέλλα, της ειπεν ή σύντροφός της. 'Τι θ' άπαγγείλεις;...

— Δεν ήξέρω... φάχνω να εύρω...

— Να της κάτι τι 'αρομακτικόν', Γρατσιέλλα... αφού τρέμεις, θα ταιριαζή... — Αυτό σκέπτομαι κ' έγώ.

— Δειπόν, κορίτσια, ειπεν ο διευθυντής ειςθε έτοιμες; πηγαίνω να σας άκούσω.

Και, λέγων τούτο, εξηρανίσθη από μίαν μικράν θύραν. Μετ' όλίγων άνεφανίσθη εις την πλατεϊάν, άκριδώς εις τό μέσον του θεάτρου, μεταξ'υ δύο σειρών καθισμάτων.

— Κανένα διάλογον... κανένα μονόλογον;... είτε και έκάθισεν εις μίαν έδραν της πλατεϊάς, στηρίζων τους άγκώνας του εις την ράχη της πρόσθενής έδρας.

— Τό "Ονειρον της Γοθολίας, Κύριε! άπήντησεν ή Γρατσιέλλα με έντονον φωνήν.

— "Άς ειπε τό "Ονειρον της Γοθολίας... Σ'ας άκούω...

("Επιεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατά τό γαλλικόν της Κας Α. Λατούε.]

ΑΠΟ Ι ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1905.

— άρχομένον του 28ου έτους — Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", ΚΑΝΟΝΙΖΕΤΑΙ ΩΣ ΕΞΗΣ:

'Εσωτερικόν:		'Εξωτερικόν:	
'Ετησία δρ. 8.—	'Ετησία φρ. χρ. 10.—	'Ετησία φρ. χρ. 10.—	'Εξάμ. » » 5.50
'Εξάμηνος » 4.50	'Εξάμ. » » 3.—	Τρίμηνος » 2.50	Τρίμην. » » 3.—
Τό φύλλον » 0.20	Τό φύλλ. » » 0.20	Τό φύλλον » 0.20	Τό φύλλ. » » 0.20
Φύλλ. πρ. έτών 0.25	Φύλλ. πρ. έτών 0.25		

*'Ιδε "Αλληλογραφίαν φύλλ. 48

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΛΕΩΝ Δ. ΜΑΚΚΑΣ

(πρώην Διέφαλος "Αετός)

Τυχόν υπό τό ψευδώνυμον "Άρμα της Νίκης

"Αθρού Βραβείου

[18ε Διήκασιν έ. 2. σελ. 373.]

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΜΑΣ

Στη θεία τη σκέπη Σου προσηλωμένα, μικρά και άνήτερα, με πόνο άγνό, τό βλέμμα ύπόνομου πρὸς Σέ, Παρθένα, για τόν αδύνατο, για τ' όργανό.

Στέλλε, 'Υπεράγαθη, στους ποτισμένους τη λημοσύνη σου τη μυστικά, Βρέξε τό δάκρυ Σου στους λυπημένους, τό σκοτός κάνε τό μέρα γλυκαία.

Στους έρμονες δώρησε τη συντροφιά Σου, τό φως της θείας Σου ύπομονής, δροσάλα στάλαξ' το σα όργανά σου και στους θλιμμένους μας πτωχούς γονείς.

Σ'υ, Μάνα άκοίμητη, Σ'υ, θεία Παρθένα, μόνη του βίου μας παρηγορία, Σ'υ σ'ε, 'Ελληναούλα τα σκλαβαμένα, Πατρίδα χάρις κ' 'Ελευθερία!

Ουράνια Δέσποινα, γλυκαία Παρθένα, δέξον ως θυμίαμα την προσευχή, ποδ' εμπρός Σου ύπόνομον γονατισμένα απ' την μικροβία μας άδύνα γυχή.

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ.

Ο Διδάσκαλος: — Και γιατί δένεις κόμπιο 'στό μαντόλι σου; Βέβαια για να μην ξεχάσης να π'ες να παίζης... Ο Μαθητής: — "Όχι... Για να μην ξεχάσω τό μάθημα της Φυσικής.

Έστία ή υπό του Αίθίου Αριστείδου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Η ΕΙΚΟΣΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

Τό προσεχές φυλλάδιον θα είνε διπλούν και θα περιέχη, εκτός πολλών άλλων, και την Εικοστήν Κυριακήν της «Διαπλάσεως».

Τό δεκαεξαβίδον αυτό φύλλον θα φέρη δύο αριθμούς (50 και 51), και δύο ήμερομηνίας (12 και 19 Νοεμβρίου), επομένως θα είνε φύλλον δύο Σαββάτων, θα τιμάται—αυτό πρὸς γνώσιν των Πρακτικῶν—λεπτά 30, και θα εκδοθῆ περί τά μέσα της μετεπομένης εβδομάδος.

Μετά τό διπλούν αυτό φύλλον θα εκδοθῆ ακόμη έν οκταβίδον — τό Σάββατον, 26 Νοεμβρίου—θα εκδοθῆ συγχρόνως και ο Πίναξ των Περιεχομένων, όττω δέ ο τόμος μας και τό έτος μας τελειούων.

'Επιστώ την προσοχήν σας εις τό ότι φέτος έκαμα τρεις Κυριακάς (18ην, 19ην και 20ην) ένθ' άλλοτε έκαμα μόνον δύο. 'Αλλας τρεις σκοπεύω να κάμω και τό έρχομενον έτος. Είξέρω ότι αί Κυριακαί μου σας άρέσονται πολύ, και ή επιθυμία μου είνε να σας ευχαριστήσω ύσον έμπροδύ περισσώτερον.

Δέν ήτο ανάγκη, 'Τρυφόν Προσοπίου, να γράψης τόσα πολλά δια να δικαιολογήθης. Βεβαίως, ή Χαρά των Γονέων έχαρακτήρισε τό τετραβίδον σου κάπως υπερβολικά. "Αν ήτο όπως τό λέγει, κ' έγώ δεν θα τό διεβίβαζα.

Είπεν όμως τό δικαίωμα να μή τό δεχθῆ, και σου τό επέστρεφα άκριδώς δια να ίδης πόσον λεπτά, άβρός, προσεκτικός και μετρημένος πρέπει να είνε κανείς όταν γράφη Μικρά Μυστικά, πρὸς άγνωστον και μάστιχα πρὸς δεσποινίδα. Συμφωνώ κ' έγώ ότι δεν είνε άνηθικότης να γράφης π. χ. εις τό Αιτιόγραφον: «'Υλ'α μωλά σου και μιά λύρα και τόυ μογιατζή ο κόπανος» αλλά ειπέ μου ειλικρινώς, σάν καλό παιδί που είσαι: σέκει τέτοια άπάντησις πρὸς δεσποινίδα; και δεν είχέ τό δικαίωμα να μή δεχθῆ εις τό Λεύκωμα της τετραβίδον με τέτοιος άπαντήσις;— Τώρα θα παραπονέθης ζωντιόν μου και θα μου πης: Διατί να τό διαβιβάσης; αφού είδες ότι ήτο κάπως χονδρόν, διατί να μ' εκθέσης; δεν μου τό επέστρεπες καλλίτερα έφ' άρχης;— "Ά, φίλε μου! ή λογοκρίσια μου δεν φθάνει ως εκεί συμβουλεύω την λεπτότητα, αλλά δεν έμπορώ και να την επιβάλλω. Τετραβίδια μή λεπτά τά διαβιβάζω, και άφνω κάθε δικαίωμα εις τόν πρὸς όν στέλλονται να τό δεχθῆ ή όχι. Δέν διαβιβάσω μόνον εκείνα τά τετραβίδια, τα όποια, και αν ο πρὸς όν στέλλονται ήθελε να τό δεχθῆ, δεν τό επιτρέπω βέβαις έγώ. Την ήθικην βλέπεις, δεν την συμβουλεύω μόνον: την επιβάλλω.

Πολύ με συνεκίνησεν ή φράσις επιστολή σου, Νυκτοφύλαξ [4E]. Η θέσις την όποιαν έλαβες, δεν είνε ανωτέρα από τας γνώσεις σου. Πρόσεξε μόνον να είσαι άκριδής μέχρι σχολαστικότητος. 'Ετσι θα την διατηρήσης, και έτσι με τόν καιρόν θ' άποκτήσης και θέσεις ακόμη ανωτέρας, τό όποιον σου εύχομαι από καρδιάς.

«Μού φαίνεται ότι οι Διαγωνισμοί γίνονται δια να κινήσουν έπιπλαν, πρόοδον, και όχι άπελιπίσιαν.» Αυτό μου γράφει τό 'Υπερ Πατριδός [5E], με την παρατήρησιν ότι δεκα από τους διαγωνισθέντας εις τόν περυσιόν Διαγωνισμόν Φωτογραφίας δεν έλαβαν μέρος εις τόν επετεινόν ένθ' έπρεπε βέβαια να λάβουν και να διακριθῶν ακόμη περισσώτερον. Κ' έγώ δεν είξέρω πού ν' αποδώσω αυτήν την άποχήν. 'Υπολείπει όμως, πρὸς τιμήν των φίλων μου, ότι δεν προέρχεται από άπελιπίσιαν.

Να τό 'Αγαπητό 'Αγγελουδί, ([3E] δια την φράσιαν επιστολήν της 2' Οκτωβρίου), από

τόρα ήρχισε τό Ξεσπάθωμα δια τό 1906 και μου ένεγράφε την κόρην του προξένου της 'Αγγλιας. Φανταστήτε έως τό τέλος του 1906 πόσους ακόμη έχει καιρόν να έγγραφή!... 'Αμή ο Ξεπεσμένος Λόρδος που ένεγράψεν εύθες-εύθες τέσσαρας δια τό 1906; Τι έμπορεί να κατορθώση εις έν ολοκληρον έτος;

*«Διαπλάσουλά μου, έφένος
"Όλο χάρι και χαρά
Μπαίνεις θριαμβευτικά
Στό είκοστόν ήθος έτος.»*

'Ετσι άρχίζει ένας ύμνος του 'Αρχού 'Αμαράντου [3E] εις τό 28ον έτος μου. 'Αλλά όχι, δεν ήθελω, όπως λέγει παρακάτω, να σκάσω άντ' τη ζήλια ού ήθρολι μου. Μου άρκει ότι θα πετάξουν ως τους ουρανούς από την χαράν των οι φίλοι μου. 'Επειτα, έγώ δεν έχω εύθρολον.

Κατετάχης εις την 'Ανωτέραν Τάξιν, Λαμπρέ Κιθαρωδός, διότι είχες λήσμονήσιν να σημείωσης την ήλικίαν σου. 'Όχι τό τετράβιδον των 'Ασκήσεων σου και έμπροσθς να τό ίδης. 'Όπως ήθελες, ή άπροσεξία σου δεν σε ήτάχθης, διότι Γ' Βραβείον θα έπαιρνες εις ολιανήποτε τάξιν.

Αυτό συμβαίνει πάντοτε, 'Υποτιμώ του Βυζαντίου [6E]: Οι μικροί νομίζουν ότι οι μεγάλοι είνε εύτυχείς, και άμα μεγαλώσουν, ποθούν την παιδικήν των ήλικίαν. Αυτό σημαίνει ότι πάντοτε, εις κάθε ήλικίαν, είνε κανείς εύτυχής, όταν κάμνη πιστός ο, τι χρειάζεται δια την εύτυχίαν: τό καθήκόν του.

'Η επιστολή σου, 'Αμίμητε Γελωτοποιέ [5E], περιέχε πολλά φράσις πράγματα: άλλ' όλα περισσώτερον μ' ευχαριστήσας ή ομολόγησας ότι αναγνωρίζεις τό σφάλμα σου εκείνο και ότι άλλην φοράν θα προσέχης. Αδού αποδεικνύει ότι είσαι καλής φύσεως παιδί και ότι οι παιδαγωγοί δεν θα εύρίσκουν πολύν κόπον να σε διαπλάττουν όπως πρέπει.

Η 'Εαρινή 'Εσπέρα [6E] ίσχυρίζεται ότι ύπερστην ζήλιαν εξ αιτίας των συνδρομητών του 'Εξωτερικού, και ότι έπρεπε κατά συνέπειαν ν' αύξήσασ την συνδρομήν μόνον του 'Εξωτερικού, και μάστιχα αυτό δεν θα δυσπρηστέτο — σημειώσατε ότι είνε από τό 'Εξωτερικόν,—αν την έκαμα όχι δεκα, αλλά δωδέκα φράγια. "Όχι, φίλη μου, εξημιώθη διότι έπρεσε τό φράγιον και εις αυτό βέβαια δεν πταίετε διάλου σεις, οι συνδρομηταί του 'Εξωτερικού.

Ο Όθως του Μουσουλάνου [6E] αναπολεί με πόθον τό καλοκαίρι, και απ' όλα τά καλά του, την καθημερινήν συνάθροισιν εις τό Ζάπκειον. Εκεί συνηντάντο κάθε άπόγευμα πολλοί φίλοι μου, — 'Ουτίπους 'Αχιλλεύς, 'Ολυμποςίτης, 'Ασπρος 'Αράνης, 'Ιωνικός 'Αστήρ, Φώς της Νυκτός, Μαρμένος Μονεζές, Διέφαλος "Αετός, κτλ. κτλ. και μετά του Όθων του Μουσουλάνου συνομιλούσαν, γελοΰσαν, διασκεδάζαν, τότε έσγολίζαν την επιστολήν του κ. Φαίδωνος, πότε προσπαθούσαν να άποκρινουν άσχησιν, και πάντοτε τό θέμα των ήτο ή αγαπητή Διάπλασις. Τώρα με τόν χειμώνα, αυτό τό γλέντι ετελείωσε είνε όμως τόσα άλλα και τώρα τόν χειμώνα! 'Επειτα έθασε και τό καλοκαίρι... τι νομίζετε; Κατά την παρουσίαν δεν άρχίζει από τόν Μάρτη;

Πρέπει να γράφης και τό όνομά σου, Τροφιδά [6E], όχι μόνον τό ψευδώνυμον. 'Ητο δυνατόν να περιφρονώ τας φράσις επιστολής σου και να μη σου άπαντώ; Πως σου πέρασε τέτοια ιδέα;

Να και άλλος Σύλλογος εις τό Πειραιά, ο 'Πανελλήνιος, άποτελούμενος όλω από δεσποινίδας και σκοπόν έχων την διάδοσιν της «Διαπλάσεως». Πρόεδρος ή 'Ελένη Γ. Παπαδέλη, αντιπρόεδρος τό 'Αγαπητό 'Αγγε-

λοδύ, ταμία ή Κόρη της 'Εξοχής, γραμματέυς ή Βικτωρ Ουγγώ, και συμβούλοι ή Έδουχία Καραβία και ή Μαργαρίτα Σανθόνη. Ο νέος Σύλλογος θα προεδρεύη και θα διακριθῆ, διότι δια τά μέλη εργάζονται μεζήλον.

Άρα της Παράνης [6E], πάντοτε είχες τό δικαίωμα να ζητήσης τό βραβείον σου και ως έπρεπε όσοδήποτε καιρός. 'Ενωσεται ότι πόν μου ζητήσῆ δεν τό στέλλω διότι δεν γνωρίζω τί θα έλέγη ο βραβευμένος.

Η μικρά 'Ελληνική Θεάτις, — μου γράφει ή 'Αθή [6E], — πρὸν έλιν της την ήμέραν με τους τέλους σου που της έχάρισα: 'Όχι μαθή ποιήματα και τά απαγγέλλει εις όσους έρχονται. Της έκαμα πολύ καλό από τότε που ένεγράψη, έμαθε τόσα και τόσα πράγματα... Φορέθ' δέ και τό Σήμα σου και αν υπάγη και νομίζει πιά ότι φορέθ' τον Μεγαλόσταυρον του Πατρός της. — Σχετικώς με τό Σήμα, ή 'Αθή φρονεί ότι όλοι αυτοί που βραβεύονται εις τους Διαγωνισμούς μας, πρέπει να φωτογραφούνται με τό Σήμα.

«Συνδρομητής χωρίς Σήμα, και μάστιχα εις φωτογραφίαν που την βλέπουν τόσες χιλιάδες μάτια, δεν έχει νόημα.» Κ' έγώ συμφωνώ ότι πρέπει να φωτογραφησῆς με τό Σήμα.

Όραιότατος επιστολήν μου έστειλαν αυτήν την εβδομάδα και οι εξής: Μάρως της 'Ελευθερίας [6E], Μικρά Βιολίστρια [6E], 'Αργυρά Πανσέληνος [6E], Μεταγωγικός 'Ερημίτης [6E], Χειμώνασθεν [6E], Διηγός της Νεολίας [6E], 'Αρμα της Νίκης [6E], Άλλιος 'Αριστέλης [5E], Γιαννής της 'Αθηνας [6E], Μεταγωγικός [6E], Κυνάσθη Σηλάου [6E], Μαθαρινόδομος [6E], Προσολούτσος Νός [6E], 'Αρρα [6E], Προσολούτσος της Μήλου [6E], Φοδόνιος της Μονεμβασίας [6E], 'Όρας του Σαλίκου [6E], Ουδεις [5E], Βρυχώμενος Αδών [6E], Τόνης Βερύκας [6E], Αδόνιος [6E], Στόνος του Βορείου [6E], Πολύων Σέλας [6E], Λατομεταίτης Χίου [6E], Κροβλή [4E], Ταπεινός Θεράπων [6E], Αθή των 'Ελλήνων [6E], Μικρός Φαντασιοκόπος [6E], 'Ενδοξόν Μεσολόγγιον [6E], 'Ασπρη Πασχάλια [6E], Ναυσικά [4E], 'Ανίβας ο Καρηζοδόμος [6E], Ράδον της 'Ανατολής [6E], 'Ανθοδία Νεότης [6E], 'Ελληνοπαίς [6E] και Δούκισσα των Σαλώνων [5E], ή όποια με πληροφορεί ότι έμαθε και τό όνομα του Κίτριου Ντόμινο. — Τι λες, Κίτριον Ντόμινο, να της πιστεύσωμε;

Άήλωσις: 'Επειδή είχε συσσωρευθῆ πάρα πολλή αλληλογραφία, όπου ήτορα δύο, τρεις και τέσσαρες επιστολάς του αυτού προσώπου

δεν άπήντησα (και δεν εύσημοφόρησα) παρά μόνον εις μίαν.

ΔΙΑ ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Σας υπενθυμίζω ότι τα ψευδώνυμά σας, νέα παλαιά, πληρωμένα, απλήρωτα, δεν ισχύουν παρά μέχρι της 30 Νοεμβρίου.

Όσοι θέλετε νανανεώσετε δηλαδή να διατηρήσετε τό ψευδώνυμόν σας και δια τό 1906, ή να πάρετε άλλο, πρέπει κατά τόν κανονισμόν να πληρώσετε 1 φράγγιον, είτε κατά, είτε μετά την προθεσμίαν έγγραφησῆς.

Αν άργώτατα, εντός του έτους, θαλήσετε να πάρετε και άλλο ψευδώνυμον, θα πληρώσετε πάλιν 1 φράγγιον, άλλ' έμπορείτε να διατηρήσετε και τό ψευδώνυμον που θα έχετε πληρώσει μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1906.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Εις τό 'Αρχείον θα λάβουν μέρος μόνον όσοι θα έγγραφον ή θάναυσθουν δι' όλον τό έτος 1906 μέχρι της 15 Δεκεμβρίου έ. έ. τό βραδύτερον.

Μετοχήν της Διάπλάσεως, τιμωμένην φρ. 2.50, θα λάβουν δωρεάν, μόνον οι 1000 πρώτοι, οι όποιοι θα έγγραφον ή θάναυσθουν την συνδρομήν των δια τό έτος 1906. Δηλαδή: εάν ο αριθμός των 1000 συμπληρωθῆ πρὸ της 15 Δεκεμβρίου, και οι εντός της προθεσμίας άναυθόντες δεν θα λαμβάνουν Μετοχήν δωρεάν.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν να γράψουν: ή 'Εαρινή 'Εσπέρα με τό Σήμα της Διάπλάσεως και 'Ελληνικόν Γραμματισμόν — ο Λόφος του Γάνου με τό Φούλι της Χίου, 'Αδραν του Ζαπκειου, Φροδ' Φροδ', Βογμύρον Γάνου και 'Αριάνην — ο Όθως του Μουσουλάνου με την 'Ιδιότροπον Σανθόνη, Αιδεσίαν Ρυχήν, Ξεπεσμένον Λόρδον, Ύπερωτην Βαρναύλαν και Χειμώνασθεν — ο Μουσουλάνος με τό 'Αγαπητό 'Αγγελουδί, Φίλην των Ζώων, Χρυσόπτερον 'Ονειρον και Σανθόνη Φούλην — τό 'Άρμα της Νίκης με τό 'Αγαπητό 'Αγγελουδί, Κροβλήν, Μυστηριώδη Φύσιν, 'Υψόν 'Αμάραντον και Χριστιανήν Παρθένον — ο Στόνος του Βορείου με την Μυροβόλον Χαραγνήν, 'Αργυράν Πανσέληνον, 'Αρχιζέλιον του Παρθενωγαγίου, Λαμπρόν Κιθαρωδόν και Κίτριον Ντόμινο — ο Ουδεις με την Φίλην των Ζώων και 'Ιδιότροπον Νεάριδα — ο Αδόνιος με την Γοργόρασσην 'Ελίδα, Βασιλέα των Ρόδων, 'Αναίαν και 'Ελληνοπόλεον — ο Βρυχώμενος Αδών με τό Κίτριον Ντόμινο — ή 'Ανεξίτηλος 'Ανάμησις με την Κόρη του Αιδέρος — ο Ναυαγός της Κυνδίας με την Νηρηίδα του Πηλείου, Ειρήνην την 'Αθηναϊάν, Ρέαν Σιλβίαν, 'Υπερ Πατριδός και Λαμπρόν Κιθαρωδόν — ο Ξεπεσμένος Λόρδος με τό 'Ιαπωνικόν Χρυσόνθημον, Μαθρον με τό Κυρίαν Δέν με Μάξι και Παιδί του Ψηλορείτη — ο Κροβλής με τό 'Ονειρον Θεωνής Νυκτός, 'Ιδιότροπον Σανθόνην, 'Εαρινήν Νεφέλην, Ρομαντικόν Καρδιαν και 'Αδών Καρδιαν — ο Μεταγωγικός 'Ερημίτης με τόν Σταγειωμένον Βερόν, Φροδόνιος της Μονεμβασίας, Φλοΰσθη της Θαλάσσης, 'Αρμα της Νίκης (καί Αδόνιον) — ή 'Αργυρά Πανσέληνος με την Λατίαν, 'Αφροσπεθαρομένο Κύμα, Τογγροβέλλαν και Μαθρον 'Αείον — ή Μικρά Βιολίστρια με τόν Ύψον της Πέρας, Όθων του Μουσουλάνου και 'Ελίδα των 'Αηλιτισμένων — τό 'Υπερ Πατριδός με την 'Ιδιότροπον Σανθόνην, Βασιλέα των Ρόδων, Βρυχώμενον Λέοντα, Βικτωρα Ουγγώ και Λόφον του Γάνου — ο 'Αρης με τόν Χρυσόπτερον 'Αργυρον και Λατίαν — ή 'Αθή με την Μι-

ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ
Νίνα Εφκλειδου.— Β' Βραβείον Μικροδύ Διαγωνισμοδύ Φωτογραφίας.

μύζαν, Δόντια Ήλιον, Ἑλληνικήν Θεότητα, Ἄφρον καὶ Ἀγγελοῦ Προστάτην — ὁ Τρεμοσφύριον Ἀδελφικὸς μετὰ τὴν Ἀμαρυσίδα — ἡ Ἀνθοῦσα Νεότης μετὰ τὴν Νηρηίδα τοῦ Ναυαίου καὶ Φίλην τὴν Ζώον — ἡ Διακροῦσισα Ἀρσακεία μετὰ τὸν Ἀγγελοῦ Προστάτην — ἡ Ἐλικονίς Παρθένος μετὰ τὴν Πτερωτὴν Καρδίαν, Νηρηίδα τοῦ Πηρηϊοῦ, Ἐσθ τῆς Ἑλλάδος, Ἑλληνίδα καὶ Ἀλώπεκα τῆς Μυτιλήνης — ἡ Ἄδρα τῆς Ρωμάνης μετὰ τὴν Δοκίμασαν τῶν Σαλίων καὶ Κρεβλήν — ἡ Οὐμιχλῶδης Ψυχὴ μετὰ τὴν Κοροδοιμαγία-ρα, Ἄδρα τῆς Νυκτός, Μικρὸν Ἀθηναίων, Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάτης καὶ Πλοίαρχου Γκράν — ὁ Ὀκίππος Ἀχιλλεύς μετὰ τὴν Ἑλικωνιάδα Παρθένον, Δουριάδα Πηγήν, Κόρη τοῦ Ἀδέρου, Κοκκυραία Ἀρσακεία καὶ Σεληρολάτριά — ἡ Ἀσκη Πασαλιὰ μετὰ τὸν Φρά-Διάβολον, Ὀστιαλομάγνην, Μικρὸν Ἀδελφικὸν καὶ Ἀλώπεκα τῆς Μυτιλήνης — ὁ Μικρὸς Φαντασιολόγος μετὰ τὴν Κόρη τοῦ Διός.

ΤΩΝ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΩΝ τετράδια Μικροῦ Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι ἀφορμαὶ περὶ ἀνταλλαγῆς, ἀνὰ δὲν ἀναποδοῦσαν ἀφ' ἑαυτοῦ διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ἀρκετά.

ΤΕΤΡΑΔΙΑ μὴ περιέχοντα τὸ κανονιστικὸν δεκάπλευρον γραμματικῶν, δὲν διαβιβάζονται. Ἐπίσης δὲν διαβιβάζονται καὶ τὰ περιέχοντα ἄλλωθεν τοῦ δεκάπλευρου. Οἱ ἐν τῷ Ἐξατηρικῷ, ὅσοι δὲν ἔχουν προμνησθεῖν ἑλληνικὰ δεκάπλευρα γραμματικῶν, πρέπει νὰ διασκεύωσιν γραμματικῶν τῆς γλώσσας τῶν ἰσοδυναμῶν πρὸς δέκα ἐνα-τοῦτὰ τοῦ φράγμου, — ἢ μὲν ἀπ' αὐτοῦ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τὸς φίλους τῆς; Ἀδελφικὸν Φωδῆϊαν (σοῦ λείποναι λοιπὸν ἀπομὴ 3 δέκατα ἕκτα.) Ἀφραστειφανομένον Κεῖνα, Διακροῦσισα Ἀρσακεία ([4E], ἡ ὅποια τὸσον ὠραία μου διηγῆται τὰ τῆς γνωμίας τῆς μετὰ τὴν Ἀρσάσιον τῶν Σαλίων) Ἀρσολογοῦτον Νύκτα ([EE], ἡ ὅποια μὲν ἐξομολογῆται — καὶ μὴ ἀπὸς κακοφανισμὸν τῶν ἄλλων — ὅτι ἀπὸ ὅλας τὰς συνδρομητικὰς μου ἀγαποῦσε περισσότερο τὴν Δουμισσαν τῶν Σαλίων, καὶ ἀκόμη πρὸ πολλοῦ τώρα ποῦ εὐτόχησε νὰ γνωρισθῆ μαζί τῆς εἰς τὸ Ἀρσάσιον) Αἰμίλιον Παύλον (καλῶς ἤλθες) Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας (δυστυχῶς κατόναι ἑορτῆς) Χαράν τῶν Γονέων (εἰς ὅσα ἀπήνη-τῆσα ἀνωτέρω πρὸς τὸ Ἐρωτηθῆν Προσω-πέων, περιέχεται καὶ ἡ ἰδική σου ἀπάντησις· σοῦ προσθέτω μόνον ὅτι εἶνε καλὸ παιδί, καὶ αἱ ἀπαντήσεις του δὲν προήρχοντο ἀπὸ κακίαν, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ ἀπροσεξίαν) Ἀστέρη τῆς Θάσου (καλῶς ἤλθες· βραβεῖα ἔστειλα) Ἀδρον τοῦ Γάνου (τοῦ ὅποιου ἔλαβα ἐν δελ-τάριον ἀπὸ τὸ Ἀπὸν καὶ ἐν ἀπὸ τὴν Νεῶν Ἰόρκην) Φλοισβον, τῆς Θαλάσσης (εἶνε καλὴ ἱστορία αὐτῆς, ἀποδεικνύουσα ὅτι ἐμ-πορεῖ κανεὶς καμμίαν φοράν νὰ γινῆ καὶ πά-πος... τοῦ ἑαυτοῦ του· τὸ ἀνέκδοτον τὸ διηγῆσαι καλὰ· δὲν χρειάζεται τίποτε ἄλλο διὰ νὰ τὸ ἐνοήσης, παρὰ νὰ συλλογηθῆς τὰς πολυπλάζους αὐτῆς συγγενείας) Οὐμιχλῶδης Ψυχῆς ([E], ποῦ τώρα μὲν γράφεις μετὰ μῦθον μελάνι, διότι μὲ ἀκουεῖ) Κροῦσισα, Ταπει-νὴν Κόρην ([E], ποῦ ἐπέραςε τὸσον ὠραία μετὰ τὴν Ἀδρίαν Καρδίαν εἰς τὴν ἔξοχον) Οὐδέρη ([4E] διὰ τὰς ἐπιστολάς καὶ διὰ τὴν ὠραιο-τάτην καλλιγραφίαν) Κατωρίαν ([EE], καὶ ὅμοιος ἐγέλασθηκα! ἐγέλασα τὰ ζωγραφισμένα ἀπὸ τῆς ἐπιστολῆς σου εἰς ἀληθινὰ!) Ἰωάν-νην Α. Θ. (ἔστειλα) Ἀσην ([E], δὲν ἔχεις δικαίον· βραβεύονται συχνὰ καὶ μικροὶ μῆ-πως εἰς τοὺς περισσοτέροις Διαγωνισμοὺς δὲν ἔπαρχει καὶ τὰς Τελετὰς Μικρὰ, ἀπὸ 11 ἐτῶν καὶ κάτω) Ἀδελφικὸν Ἦλιον (δεκταί) Διογένην τὸν Σιωπέα (ἀλήθεια, αὐτὸς ποῦ παριστᾷ τὸ δελτάριον σου, μοιάζει πολὺ τὸ Ἀνανία) Ἰβήρον τῆς Πέρας (τρεῖς τόμους τῆς δραχ-μῆς ὄφειλε ὁ κανονισμὸς διὰ βραβεῖον τῶν Λύ-σειων) Ἀριστον Κοκκυραίων ([E], ὅχι, ὁ

περὶ ὃ ἐρωτᾷ δὲν εἶνε συνδρομητικῆς) Τρεμο-σφύριον Ἀδελφικὸν (ὁ ὅποιος ἐφῆρσε τὴν μέθοδον τοῦ Φλοισβον τῆς Θαλάσσης καὶ ἐπίσπε-δου συνδρομητικῆς ἐπιστολῆν μετὰ δὲν ἔλα-βα) Νημφαίαν τοῦ Παύλου (βραβεῖον ἔστειλα) Ἀνεξίτηλον Ἀνάμησον, Ναυαγὸν τῆς Κυ-θίου, Χόρα τοῦ Ταυρέτου, (ἔστειλα [4E] διὰ τὴν ὠραιοτάτην ἐπιστολήν) Ἀδελφικὸν Ἀρ-δρον (εἰς συγχαίρω) Ἀδελφικὸν Φοινίκων, Μουσουργόν (ἔστειλα) Ἀευκορείτισσαν κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἐξ ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Ὀκτωβρίου ὁ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λέξεις δεκταί μερὶ τῆς 14 Δεκεμβρίου

Ἦ ὁ γόνης τῶν λέξεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψω τὰς λέξεις, τὰν οἱ διαγραφόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φελλο-λοῦς, ὧν ἕκαστος περιεχὶ 20 φέλλοι καὶ τῆριτοι φρ. 1.]

559. Λεξιγράφος.

Ἐνα λουλοῦδι εὐμορφὸν
Ὁ λόγος θὰ μᾶς δώσῃ.
Ἄν πᾶρη ἕνα σύνδεσμον,
Ἀρχαῖο βασιλῆπουλο
Καὶ ἄβρον, νὰ τὰ ἐνώσῃ.

560. Συλλαβόγραφος.

Μία δυστυγῆ βασίλισσα ἂν θέλετε νὰ ἰδῆτε,
Ἐνώστε τρία γράμματα καὶ τόνουρά τῆς πῆτε.

561. Μεταγραμματισμός.

Ποτάμι τῆς Εὐρώπης ἀλλάζει τὸ κεφάλι,
Καὶ γίνεταί μιά πόλις, — ἀλλ' ὄχι καὶ μεγάλη.

562. Δημῶδες αἰνίγμα.

Εἰς τὰ νεῖατά μου καμπόυρης
Στὰ γράμματα ὀρθῆς.

563. Κερυρωμένον καὶ ἀνεστραμ- μένον Ἐξάγωνον.

- 1.—Εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν ἠττή-θησαν οἱ Πέρσαι.
- 2.—Ὁ βάρβαρος Ἀλάργος ἀπέθανεν ἐν Ἰταλίᾳ.
- 3.—Τοὺς γονεῖς σου τιμα, ἵνα μακροχρό-νιος γίνῃς.
- 4.—Ὁ γράψος καὶ ὁ μαστρός εἶνε ἀνεμοί.
- 5.—Μὲ τὸ γάλα τῆς Ἀμαλθείας ἀνετραφῆ ὁ Ζεὺς.

564. Κρυπτογραφικόν.

1—234564787—9α6—5432α6
γ36γ—5γ83ε23ε6
3γ46ε6—64—2345647γ
γ43—6γ46ε6—γ43—63ε6

565. Μαγικὴ Ἀντωνυμία μετὰ Γωνίας.

Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκίστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίαν ἀντωνυμίαν, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσε ἄλλας τόσας λέξεις, ἀποτελούσας γωνίαν (ἢ πρῶτη θὰ χρησι-μεύσῃ ὡς κἀνέστη):
Πράγα, Πόλις, ἄρχων, βράση, Νέγος, φίλος.

566. Ἐλλειποσύμφωνον ἐξ ἀντιθέτων.

Τὰ ἀρχικά τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέ-ξεων σχηματίζουσι ἑλλειποσύμφωνον γωμικόν, τὸ ὅποῖον ζητεῖται ἡ λύσις:
* * * * *

* Ἀσχημος, ἀνικανος, φέγγα, δυστυχῆς, ἀ-νόμιμος, ἡμερος, ἄπιστος, δοῦλος, ὄπισθον, ἀπι-στία, ἀσθενής.

567. Ποικίλη ἀκροδύτικὴ μετὰ Μεθοδολογίαν.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζη-τουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς,

ἀποτελοῦν Ἀθηναίων δημαγωγόν, ἐνὸς τὰ με-σαια ἀποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλοπαῖδα.

- 1, Πόλις ἑλληνική.
- 2, Προσῆτης.
- 3, Ἀ-θος ὠραῖον.
- 4, Πόλις εὐρωπαϊκή.
- 5, Κομ-κός ποιητής.

568. Γριφώδης Συλλαβικὴ Ἀκροδύτικ.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν πέντε λέξεων, αἵτινες εὐρίσκονται λωμένον τοῦ Γριφου, σχηματίζουσι ἀρχαῖαι Βασίλισσαν:

$$\begin{matrix} \delta\epsilon & \delta\epsilon & \delta\epsilon & \delta\epsilon & \delta\epsilon & \delta\epsilon & \delta\epsilon & \delta\epsilon & \delta\epsilon & \delta\epsilon \\ \text{APN} & & & & & & & & & & \text{A} & \text{A} \\ \delta\epsilon & \delta\epsilon & \delta\epsilon & \delta\epsilon & \delta\epsilon & \delta\epsilon & \delta\epsilon & \delta\epsilon & \delta\epsilon & \delta\epsilon & \text{A} & \text{A} \end{matrix}$$

569. Μαγικὴ Εἰκὼν.

— Ἐμπρός!... Ποῖος κτοπᾷ;

(Ἦσαν αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις, ἐκτὸς τῆς Μ. Εἰκότος, ἐληφθῆσαν ἐκ τῆς βραβεύσεως Συλλογῆς ΠΤΟΛΕ-ΜΑΙΟΥ ΤΟΥ ΚΕΡΑΪΝΟΥ.)

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φέλλου 87.

418. Μοναστῆς (μῆνα, σείς). — 419. Ὑδρία-Ὑδρα — 420. Γλώσσα—κλώσσα.
421. Ν Α Γ Σ Ι Κ Α 422. Αὐ τὴν
 Λ Π Φ Ρ εἰπῆς κατασε-
 Υ Π Ε Ρ Ι Ω Ν δοῦλα, (κατὰσπῆ
 Σ Ρ Κ Η δοῦλα). — 423-
 Ι Φ Ι Κ Α Ο Σ 424. 1, Βορ-
 Κ Ω Ο Ι ρῆς, Βορᾶ, βο-
 Α Ρ Ν Η Σ Ι Σ ρά, ὄρε, ὄρθ,
 ὄρων, ὄρον, πό-
 ρον, πόσον, νόσον, νότον, Νότος.

— 2. Ταῦρος, Ὑρος, Κῦρος, κόρος, κόρον, φόνον, φόνον, φάρον, Χάρων, γαίρων, χοί-ρων, χοίρον, Χοῖρος. — 425. Ἀπαράλλατα, ἢ ἀπατάστατα. — 426. ΠΥΡΡΑ-ΡΟΔΟΝ (Παλυμῆστορ, ΑΥτόλυκος, νάΡδος, Ἄ-στρούριμα, ἘκμᾶΝδρος). — 427. Πέτρον κάθος πέτρουν ἀνε-ἀπράτου οἴνου. — 428. (κατὰ λέξος ἐτυμώθη 416). Ἡ «Διάπλασις» εἶνε περιφωρητικὸν περιοδικόν. (Ἰ διὰ πλα — ε εἰς ἡ — ε περὶ πῆ — μῶν — περὶ ἑθῆ κῶν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις ἐπιτᾷ 10, διὰ δὲ τὸς συνδρομητικὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάττωσθε ὅσοι 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀλιγότεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Ανταλλάσσου γραμματικῶν. Ἀπάντησις ἀσφαλῆς. — Νικόλαος Γ. Ἀρσινόης, ὁδὸς Πιερῆσιον 89, Ἀθῆναι. (E—131)

Ἰδρῶθ ἐν Πειραιεὶ Σύλλογος πρὸς διάδοσιν Ἰ τῆς «Διαπλάσεως» ὀνομασθεῖς «Ἑλλη-σμός». — Πρῶτος: Ἀσην. Γραμματικῶς: Φλοισβος τῆς Θαλάσσης. Ταμίαις: Παιδὶ τῆς Καρδίας. — Δευτῆρος: Σύλλογον «Ἑλλη-σμός», ὁδὸς Καραϊστικοῦ 130, Πειραιεὺς. — Μὲλῃ ἐγγράφονται καὶ δεσποινίδες. (E—132)